

Sygn. akt II Ca 286/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Iwona Siuta
-----------------	-----------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 10 października 2013 roku w Szczecinie

sprawy z powództwa Powiatowego Rzecznika Konsumentów w P. działającego w imieniu i na rzecz D. D.

przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowemu (...) P., (...) Spółce Jawnej w L.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim

z dnia 05 grudnia 2012r., sygn. akt I C 1341/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2012 roku Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim Wydział I Cywilny w sprawie I C 1341/12 zasądził od pozwanego Przedsiębiorstwa Handlowego (...) P., (...) Spółki Jawnej w L. na rzecz powódki D. R. kwotę 999 zł wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 25 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty. Pod od pozwanego Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł tytułem części nieziszczonych kosztów sądowych.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła pozwana. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, art. 8 w tym ust 1,3 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego przez błędne przyjęcie, że:

a) pismo wystosowane przez Powiatowego Rzecznika konsumentów w P. z dnia 20 lutego 2011 r. doręczone pozwanej 24 lutego 2012 r., spełnia dyspozycję powołanego przepisu stanowiąc żądanie, o którym w art. 8 ust 1 powołanej ustawy

b) pismo wystosowane przez gwaranta spółkę (...) S. A. datowane na dzień 1 Powiatowego Rzecznika Konsumentów w P. z dnia 20 lutego 2011 roku, doręczone pozwanej 24 lutego 2012 r.

c) powódka uprawniona była do odstąpienia od umowy mimo regulacji zawartej w art. 8 ust 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej mimo braku stwierdzenia czy wada istniała i była wadą istotną

-naruszenie art. 560 § 1 k.c. w zw. z art. 5351 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że mimo uregulowań zawartych w ustawie o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego, do przedmiotowej sprawy ma zastosowanie uregulowania zawarte w art. 560 § 1 k.c.

2. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy:

- art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie dowodów oraz sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że:

a) pozwana nie ustosunkowała się do reklamacji powódki w terminie 14 dni od dnia doręczenia reklamacji mimo pisma wystosowanego przez spółkę (...) S.A. datowane na dzień 1 marca 2012 r. oraz pismo pozwanej datowane na dzień 23 marca 2012 r.

b) pralka wymieniona dnia 14 lutego 2012 r. również była wadliwa bowiem głośno pracowała mimo tego, iż na tą okoliczność nie przeprowadzono żadnego postępowania dowodowego, dążąc do ustalenia jakie parametry natężenia dźwięku pralki były dopuszczalne przez producenta i czy ewentualnie zostały przekroczone, mimo zgłoszonego przez pozwaną wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego bądź dokonania sprawdzenia pralki przez centrum serwisowe (...) S.A. – pominięcie zawnioskowanego dowodu.

-art. 227 k.p.c. poprzez nie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego bądź dokonania sprawdzenia pralki przez centrum serwisowe (...) S.A. w celu ustalenia ewentualnego wystąpienia wady sprzedanego urządzenia

W oparciu o powyższe skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed Sądem I -instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Z ostrożności procesowej strona pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, iż strona pozwana wyraźnie odmawiała realizacji reklamacji na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, informując jedynie Powiatowego Rzecznika Konsumentów, że pralka jest objęta gwarancją producenta. Nadto strona powodowa podniosła, iż to konsument wybiera drogę reklamacji, czy to z ustawy, czy z gwarancji zaś sprzedawca ma obowiązek spełnić roszczenie reklamacyjne konsumenta, bądź odmówić, jeżeli reklamacja jest nieuzasadniona. W dalszej części uzasadnienia strona powodowa podniosła, iż pozwana nie dokonała nawet oględzin pralki. Usiłowała natomiast zmusić konsumentkę, aby oględzin tych dokonał serwis (...) S.A. Strona powodowa zwróciła również uwagę, iż pozwana nie ustosunkowała się do żądań reklamacyjnych powódki określonych w piśmie z dnia 12 marca 2012 r. Odmowa wykonania reklamacji bez zbadania reklamowanego towaru wskazuje na luźną, oderwaną od rzeczywistości i od dowodów ocenę. Biorąc pod uwagę powyższe, zdaniem strony powodowej, odstąpienie przez konsumentkę od umowy sprzedaży było uzasadnione w świetle art. 8 ust 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego, gdyż pozwany sprzedawca nie zdołał doprowadzić do stanu zgodnego z umową, w odpowiednim czasie, a naprawa albo wymiana naraziłaby kupującego na naprawdę znaczne niedogodności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Wywiedziona w przedmiotowej sprawie apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny i przyjmuje go jako własny natomiast jako podstawę roszczenia powódki wskazuje, odmiennie jak to uczynił Sąd I instancji, art. 8 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej.

Ustawa o sprzedaży konsumenckiej przewiduje dla kupującego na wypadek stwierdzenia niezgodności z towarem cztery uprawnienia w stosunku do sprzedawcy, ograniczając jednak możliwą kolejność ich wyboru przez kupującego. Kupujący może w razie niezgodności towaru z umową skorzystać w pierwszej kolejności z uprawnień zawartych w pierwszej sekwencji (art. 8 ust. 1 u.sp.k.) tj. żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, a dopiero w dalszej kolejności, jeżeli spełnione są określone przesłanki, żądać przewidzianego w drugiej sekwencji (art. 8 ust. 4 u.sp.k.) obniżenia ceny albo odstąpić od umowy.

Na wstępie rozważań zauważyć należy także, iż w razie niezrealizowania przez sprzedawcę żądania naprawienia towaru, kupujący może na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176) wystąpić z żądaniem jego wymiany na nowy. Sprzedający, który nie udzielił w ustawowym terminie określonym w art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej odpowiedzi na żądanie naprawy albo wymiany towaru, nie może uchylać się od odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową. Brak odpowiedzi na zgłoszone przez kupującego żądanie stwarza fikcję jego uznania i tak jak przy uznaniu roszczenia oznacza przyznanie przez sprzedającego okoliczności niezgodności towaru z ustawą oraz zgodę co do treści żądania, a więc sposobu doprowadzenia do zgodności towaru z umową, jeżeli został on przez uprawnionego określony w treści żądania. A zatem, podsumowując powyższe, stwierdzić należy, że po bezskutecznym upływie terminu określonego w art. 8 ust. 3 u.sp.k. sprzedający, który nie udzielił w ustawowym terminie odpowiedzi na żądanie naprawy albo wymiany towaru, nie może skutecznie uchylać się od odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową.

Biorąc pod uwagę, że skarżący w niniejszej apelacji doniosłe znaczenie przypisał zarzutowi przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, zarzut ten zostanie poddany ocenie w pierwszej kolejności.

Powyższego zarzutu nie można jednak podzielić, gdyż Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób pełny i prawidłowy, przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia dowody mające istotne znaczenie dla sprawy i dokonując ich wszechstronnej oceny z uwzględnieniem kryteriów wiarygodności i mocy dowodowej. Sąd Rejonowy wydając wyrok, wziął przede wszystkim pod uwagę dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Sąd Rejonowy przeanalizował całokształt zebranego materiału dowodowego, wskazując jakie okoliczności uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach, a nadto z tego materiału wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Tym samym Sąd nie dopuścił się obrazy ani art. 233 § 1 k.p.c., ani art. 227 k.p.c. Na marginesie Sąd Okręgowy wskazuje jedynie, iż jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, z czego wynika, że uzasadnienie wyroku nie będzie zawierało wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenia faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn odmówienia innym dowodom wiarygodności i mocy dowodowej (art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Bezsporne w niniejsze sprawie była okoliczność, iż zakupiona przez stronę powodową pralka była dwukrotnie naprawiana w ramach udzielonej przez gwaranta (...) S.A. we W. gwarancji jak również okoliczności, iż przedmiotowa pralka była wymieniona w dniu 14 lutego 2012 roku na nową. W tym miejscu Sąd Okręgowy podkreśla, iż powódka w niniejszej sprawie dochodziła swoich roszczeń z tytułu **rękojmi, a nie zaś z gwarancji**, czego nie dostrzega strona pozwana. O powyższym może świadczyć choćby pismo powódki z dnia 12 marca 2012 roku, w którym to oświadcza pozwanej spółce, iż z uwagi na niezgodność towaru z umową wnosi o niezwłoczną wymianę pralki. Zgodnie z art. 65 § 1 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Wolą powódki było skorzystanie z uprawnień wynikających z rękojmi i odstąpienie od umowy sprzedaży pralki Amica Awe 410 L z uwagi na jej awaryjności, tj. głośnie działanie.

Zarzut strony pozwanej odnośnie naruszenia art. 233 k.p.c. polegający na przekroczeniu zasady swobodnej oceny materiału dowodowego i przyjęciu, że pozwana nie ustosunkowała się do reklamacji powódki w terminie 14 dni od dnia doręczenia, jawi się jako bezzasadny. W przedmiotowej sprawie podkreślić należy, iż strona pozwana nie ustosunkowała się do żądań powódki określonych w piśmie z dnia 12 marca 2012 roku (vide karta 30). W ocenie Sądu pismo pozwanej z dnia 19 kwietnia 2012 kierowane do Powiatowego Rzecznika Konsumentów nie stanowi odpowiedzi na żądanie powódki albowiem w piśmie tym strona pozwana odsyła jedynie do producenta, prosząc o zareklamowanie pralki w serwisie. Konstatując powyższe zważy należy, iż zachowanie pozwanej było nieuprawnione i skutkowało przyjęciem uznania żądania za zasadne w myśl art. 8 ust 3 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej.

Niezasadny jest również zarzut pozwanej naruszenia art. 227 k.p.c., a dotyczący nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego. Co prawda, Sąd rozpoznający sprawę w I Instancji powinien ustosunkować się do zawnioskowanego dowodu, jednakże uchybienie to w niniejszej sprawie nie miało wpływu na treść wydanego orzeczenia. Przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego celem ustalenia wad sprzedanego urządzenia nie miałyby znaczenia w rozpatrywanej sprawie albowiem, jak to już wcześniej wskazano, strona pozwana nieustosunkowała się do żądania powódki w terminie 14 dni, a zatem w świetle art. 8 ust 3 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, uznała żądanie za uzasadnione.

Mając na uwadze wszystkie poczynione powyżej ustalenia, Sąd Okręgowy uznał apelację za nieuzasadnioną, w związku z czym, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak sentencji wyroku.